

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **CHEVAK Cheb, a.s.**, IČO 49787977, se sídlem Tršnická 4/11, Hradiště, Cheb, zast. JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Kaizlovy sady 434/13, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, sp. zn. ZN/MZP/2022/530/364, č. j. MZP/2023/221/1529, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2025, č. j. 10 Af 1/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2023, sp. zn. ZN/MZP/2022/530/364, č. j. MZP/2023/221/1529, zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru Státního fondu životního prostředí ze dne 7. 7. 2022, č. j. SFZP 152306/2022, a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobkyni nebyl dodatečně uznán tvrzený nárok na zproštění se povinnosti hradit poplatek za vypouštění odpadních vod do vod povrchových, který opírala o výklad přechodného ustanovení čl. II bodu 6 zákona č. 113/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela č. 113/2018 Sb.“). Zdrojem znečištění je odlehčovací komora čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“) Aš.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 9. 2025, č. j. 10 Af 1/2024-47, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud pro dokreslení kontextu shrnul východiska problematiky poplatkové povinnosti související s vypouštěním odpadních vod do povrchových z odlehčovacích komor vodních děl. Novela č. 113/2018 Sb. zavádí povinnost hradit poplatek za vypouštění odpadních vod do vod povrchových vyjádřenou v § 89 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Cílem úpravy bylo zavést komplexní řešení odpadních vod vypouštěných z odlehčovacích komor. Dřívější znění § 89b písm. f) vodního zákona stanovilo kumulativní podmínky, při jejichž splnění vznikl nárok na osvobození od povinnosti hradit poplatek. Tato úprava se vztahovala na odlehčovací komory, které nepotřebují k vypouštění odpadních vod povolení k nakládání s vodami, neboť chrání stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením podle § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona. Žalobkyně zažádala o povolení k nakládání s vodami, je tak nesporné, že tuto podmínku nesplňovala. Druhou podmínkou bylo, že odlehčovací komora splňuje technické požadavky pro její stavbu a provoz stanovené vyhláškou č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 428/2001 Sb.“). Dočasné osvobození od poplatku bylo možné za určitých okolností dovodit z čl. II bodu 6 přechodného ustanovení novely č. 113/2018 Sb. Z jeho znění vyplývá, že podmínka podle § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona odpadá a po přechodné období (do roku 2022 včetně) se odlehčovací komory, které nesplňují technické požadavky, osvobozují od poplatků.

[4] Žalobkyně zastávala názor, že se jedná o speciální ustanovení vůči § 89b ve spojení s § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona a musí se použít izolovaně. S tímto názorem se však městský soud neztotožnil. Přechodné ustanovení poskytuje čas k úpravě odlehčovacích komor v souladu s vyhláškou č. 428/2001 Sb. a opačný výklad by byl v rozporu se zásadou racionálního zákonodárství. Zákonodárce pozměňovacím návrhem začlenil do novely vodního zákona v § 89 písm. f) odkaz na § 8 odst. 3 písm. g), čímž projevil vůli osvobodit od hrazení poplatků pouze odlehčovací komory sloužící ke konkrétnímu účelu, totiž k ochraně kanalizačních stok, nikoli čistírny odpadních vod či jiné součásti jednotné kanalizace. Výklad žalobkyně ignoruje podmínky § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona. Pouze při jeho zahrnutí nabývá přechodné ustanovení smysl.

[5] Za použití systematického a teleologického výkladu tak dospěl městský soud k názoru, že mohou nastat dvě situace, a sice i) subjekt potřebuje povolení k nakládání s vodami a nesplňuje podmínky § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona; pak ale není důvod zkoumat technické požadavky, neboť i kdyby je splňoval, poplatek platit musí, nebo ii) nepotřebuje povolení k nakládání s vodami, neboť odlehčovací komora chrání stoky jednotné kanalizace; pak je nutné zkoumat splnění technických požadavků prováděcí vyhlášky. Jestliže jsou splněny, je subjekt osvobozen od poplatků podle § 89b písm. f) vodního zákona. Pokud nikoli, má podle čl. II bodu 6 novely vodního zákona přechodné období k tomu, aby uvedl odlehčovací komory do patřičného technického stavu. V souladu s judikaturou kasačního soudu vzal žalovaný v úvahu relevantní souvislosti hovořící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně.

pokračování

[6] Za použití teleologické a systematické metody výkladu je podle městského soudu možné argumentovat rovněž zněním důvodové zprávy k zákonu č. 113/2018 Sb. Vůlí zákonodárce bylo zúžit okruh případů, na které se osvobození od poplatků vztahuje, nikoli jeho rozšíření. Stejně tak je z dikce § 8 zřejmé, že si zákonodárce uvědomuje rozdíly mezi jednotlivými součástmi jednotné kanalizace. Při výkladu smyslu a účelu novely č. 113/2018 Sb. lze vycházet také ze sdělení odboru ochrany vod a odboru legislativního Ministerstva životního prostředí k vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor po novelizaci vodního zákona určené vodoprávním úřadům, České inspekci životního prostředí a Státnímu fondu životního prostředí (dále jen „sdělení MŽP“). Toto sdělení popisuje důsledky přijetí zákona č. 544/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela č. 544/2020 Sb.“). Obsahuje mimo jiné informaci, aby subjekty v případě pochybností, zda se u konkrétního objektu jedná o odlehčovací komoru, kontaktovaly Ministerstvo zemědělství. Tím pravomoci ministerstva ve vztahu k projednávané věci končí. Předmětem sporu není, zda je ČOV Aš skutečně odlehčovací komorou. Fakt, zda se jedná o odlehčovací komoru, je pouze dílčí podmínkou osvobození od poplatku. Druhou podmínkou, včleněnou pozměňovacím návrhem, je účel odlehčení, kterým je ochrana kanalizační stoky. Účelem postupu ministerstva podle sdělení MŽP je určit definiční parametry kanalizačních objektů splňujících znaky odlehčovacích komor pro účely novely č. 544/2020 Sb., která plošně osvobozuje od poplatků veškeré odlehčovací komory, tedy na rozdíl od předchozí úpravy bez ohledu na to, co chrání. Ve smyslu této úpravy postačí naplnit definiční znaky odlehčovací komory, a jsou-li splněny, konstatovat při splnění technických podmínek osvobození od poplatkové povinnosti, resp. využít přechodné období k uvedení objektu do patřičného technického stavu. Sdělení obsahuje odkaz na přechodné ustanovení novely č. 113/2018 Sb., nicméně novelou č. 544/2020 Sb. došlo k rozšíření významu přechodného ustanovení od roku 2019, a to od účinnosti novely, tedy k 1. 2. 2021. Ministerstvo zemědělství nebylo příslušné na základě sdělení MŽP posoudit charakter odlehčovací komory ČOV Aš v souvislosti s § 8 odst. 3 písm. g) novely č. 113/2018 Sb., ale až v souvislosti s novelou č. 544/2020 Sb.

[7] Žalovaný si podle městského soudu vyžádal rovněž technickou dokumentaci a provozní řády odlehčovací komory ČOV Aš, aby mohl sám posoudit účel odlehčovací komory. Dospěl k závěru, že odlehčovací komora chrání jinou část jednotné kanalizace, tedy ČOV, nikoli kanalizační stoky. Z tohoto důvodu nebylo možné z v této době účinné právní úpravy dovodit osvobození od poplatkové povinnosti. Podle názoru městského soudu žalovaný posoudil případ ve všech souvislostech a věcně správně, vypořádal veškeré námitky žalobkyně a dostatečně odůvodnil své závěry. Jeho rozhodnutí tak jako celek ob stojí. I kdyby Ministerstvo zemědělství shledalo, že odlehčovací komora ČOV splňuje potřebné technické podmínky, neznamenalo by to automatické osvobození od poplatkové povinnosti, která byla v té době definována v § 8 odst. 3 písm. g) novely č. 113/2018 Sb. Přechodné ustanovení čl. II bodu 6 novely č. 113/2018 Sb. nelze vykládat jako plošné osvobození veškerých odlehčovacích komor nesplňujících technické požadavky od poplatkové povinnosti. Jeho smyslem bylo poskytnout dočasnou úlevu těm odlehčovacím komorám, které povolení k nakládání s vodami nepotřebují, avšak zatím nesplňují zákonem vyžadované technické požadavky.

[8] Žalobkyně argumentovala rovněž nutností použití zásady *in dubio pro mitius* v situaci, kdy existují dva přípustné výklady přechodného ustanovení čl. II. bodu 6 novely

č. 113/2018 Sb. K tomu městský soud uvedl, že tato zásada vychází ze zásady *in dubio pro liberate*, podle níž je třeba upřednostnit výklad, který garantuje větší míru svobody, resp. je mírnější. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je pro aplikaci této zásady nutná existence dvou rovnocenných výkladů. Tento požadavek však naplněn není, neboť argument žalobkyně neobstojí pro nemožnost použití jazykového výkladu izolovaně. Interpret musí normu zařadit do patřičného kontextu, je tak třeba využít i jiných výkladových metod, nabízí se zejména výklad teleologický. V době, kdy správní orgán rozhodoval, bylo možné vyložit předmětné ustanovení novely pouze soudem předestřeným způsobem, neboť musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. Následná změna v zákonné úpravě, která nastala po dvou letech, nemá na řešení vliv a nelze z ní dovodit úmysl zákonodárce z předchozího období.

[9] Námitku ohledně technického pohledu na ochranu stok jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením shledal městský soud nepřiléhavou. Žalobkyně totiž rozporuje svoji argumentaci ohledně speciality přechodného ustanovení k úpravě § 89b písm. f) vodního zákona, když fakticky uvádí, že každá odlehčovací komora ve své podstatě chrání kanalizační stoku, a proto i odlehčovací komora ČOV Aš splňuje podmínku § 8 odst. 3 písm. g) novely č. 113/2018 Sb. Žalobkyně přitom požádala o povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, které jí bylo uděleno, což vylučuje aplikaci § 8 odst. 3 písm. g) novely č. 113/2018 Sb., neboť toto ustanovení upravuje situace, kdy povolení není potřebné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou doplnila v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu. Stěžovatelka je i nadále přesvědčena, že přechodné ustanovení čl. II bodu 6 novely č. 113/2018 Sb. je speciálním ve vztahu k § 89b písm. f) vodního zákona. Zejména nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož přechodné ustanovení má poskytnout provozovatelům odlehčovacích komor chránících stoky jednotné kanalizace, které nepotřebují k vypouštění odpadních vod povolení k nakládání s vodami, čas k tomu, aby technicky upravili odlehčovací komory do souladu s vyhláškou č. 428/2001 Sb., a že opačný výklad je proti zásadě racionálního zákonodárce. To však městský soud dovozuje nad rámec tehdy účinné právní úpravy. Přechodné ustanovení čl. II bod 6 novely č. 113/2018 Sb. se totiž vztahuje na čistírny odpadních vod, které jsou součástí kanalizace pro veřejnou potřebu a nemá žádnou vazbu na povolení k nakládání s vodami. Jestliže mělo dojít ke zúžení okruhu subjektů, na něž se vztahuje poplatková povinnost podle § 89b písm. f) vodního zákona, ve znění novely č. 113/2018 Sb., nedošlo tím ke zúžení okruhu povinných subjektů stanoveného přechodným ustanovením čl. II bod 6 novely č. 113/2018 Sb. Z žádného zákonného ustanovení nevyplývá provázanost přechodného ustanovení s § 89b písm. f), potažmo § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona. Nejedná se o legislativně-technickou chybu, jak se domnívá městský soud. Naopak se mohlo jednat o legitimní záměr zákonodárce stanovit všem povinným subjektům dvouleté přechodné období k přípravě na novou poplatkovou povinnost.

[11] V oblasti daní a poplatků je výklad soudu jakož i správních orgánů v rozporu se zásadou *in dubio pro mitius*. Městský soud tuto tezi odmítl s tím, že nepovažuje různé výkladové metody za rovnocenné. Takový závěr však podle stěžovatelky nemá oporu se spise, resp.

pokračování

postupu správních orgánů, které jejich existenci akceptovaly a zvažovaly. Není přitom zřejmé, z čeho městský soud dovozuje, že pouze jeho výklad je jediný možný a racionální, ačkoli opačný výklad je rovněž smysluplný, neboť mohlo být záměrem zákonodárce stanovit všem povinným subjektům dvouleté období k přípravě na nově stanovenou poplatkovou povinnost. Výjimka stanovená přechodným ustanovením čl. II bod 6 novely č. 113/2018 Sb. se vztahuje na všechny povinné subjekty, přičemž nepopírá výjimku z poplatkové povinnosti podle § 89b písm. f) vodního zákona.

[12] S ohledem na výše uvedené se stěžovatelka domáhá zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že novela č. 113/2018 Sb. zavedla obecnou poplatkovou povinnost za odvádění srážkových vod z odlehčovacích komor kanalizací do vod povrchových. V ustanovení § 8 odst. 3 písm. f) novela č. 113/2018 Sb. stanovila, že povolení k nakládání s vodami není třeba k vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor, chránících stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením do vod povrchových, a to až do jeho změny provedené novelou č. 544/2020 Sb., s účinností od 1. 2. 2021. Poplatky za vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor za jiným účelem, než je ochrana stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením zavedla novela č. 113/2018 Sb. (čl. II bodu 6 přechodných ustanovení). Přechodné ustanovení je vždy třeba vykládat v kontextu zákona a v souvislosti, s nímž bylo vydáno. Účel tohoto ustanovení je zřejmý z důvodové zprávy, z níž vyplývá, že záměrem čl. II bodu 6 nebylo osvobodit od poplatku veškerá vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor jednotné kanalizace od roku 2018 do roku 2022 včetně, nýbrž poskytnout dostatečnou dobu ke splnění technických požadavků stanovených příslušnou vyhláškou. Toto ustanovení řeší střet staré právní úpravy (liberálnější) s novou. Z legislativního procesu je patrný úmysl zákonodárce zúžit osvobození od poplatku na vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor do vod povrchových, jestliže jsou tím chráněny stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením. Záměrem zákonodárce tedy bylo odlišit odlehčovací komory chránící stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením od ostatních odlehčovacích komor jednotné kanalizace, neboť pojem kanalizace subsumoval jak kanalizační stoky, tak i čistírny odpadních vod. Ve vztahu k § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona v rozhodném znění je rozhodující účel odlehčovací komory. Interpretace stěžovatelky by výjimku nepřipustně rozšiřovala na vypouštění odpadních vod ze všech odlehčovacích komor. Není přitom podstatné, že ustanovení čl. II bod 6 přechodných ustanovení zůstalo v původní podobě. To bylo totiž do zákona vloženo za účelem poskytnutí přechodné doby ke splnění technických podmínek, přičemž nebyl důvod měnit jeho podobu, neboť pozměňovacím návrhem se pouze zúžila množina prvků, na které se vztahuje. Zákonodárce vycházel z pozměněného znění § 8 odst. 3 písm. g) novely č. 113/2018 Sb. a s tím související změny původního vládního návrhu znění § 89b písm. f) téže novely, a z jejich vzájemného propojení. Zákonodárce tak nepředpokládal izolovaný výklad přechodných ustanovení tak, jak jej tvrdí stěžovatelka. Vycházel z toho, že platí-li něco pouze pro určitý prvek množiny, neplatí to pro zbytek jejích prvků (všech odlehčovacích komor). Umožňovala-li novela č. 113/2018 Sb. vypouštění odpadních vod bez povolení pouze z odlehčovacích komor chránících stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením do povrchových vod podle § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona, dopadá i přechodné ustanovení pouze na množinu prvků zahrnutou v uvedeném ustanovení. K námitce, že postup správních orgánů i soudu je v rozporu se

zásadou *in dubio pro mitius*, žalovaný poukazuje na obsah spisu, z něhož vyplývá, že pochybnosti jsou pouze na straně stěžovatelky. Z dodatečných platebních výměrů nevyvstávají žádné pochybnosti ohledně správnosti vyměření poplatku. Ve svém postupu tedy žádné pochybení žalovaný nespátuje.

[14] Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady řízení uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že byla podána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je obsažen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Jádrem sporu v projednávané věci je výklad čl. II bodu 6 novely č. 113/2018 Sb., podle něhož *[v]ypouštění odpadních vod z odlehčovací komory jednotné kanalizace, která nesplňuje technické požadavky pro její stavbu a provoz stanovené právním předpisem, kterým se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích, se osvobozuje od poplatku za vypouštění odpadních vod do vod povrchových do poplatkového období roku 2022 včetně*.

[17] Městský dospěl k závěru, že aby bylo vypouštění odpadních vod do vod povrchových osvobozeno od poplatkové povinnosti, musí se podle tehdejšího znění zákona jednat o odlehčovací komory, které k jejich provozu se nevyžaduje povolení k nakládání s vodami, a zároveň chrání stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením.

[18] Argumentaci městského soudu zpochybňuje stěžovatelka tím, že z ničeho nevyplývá provázanost přechodného čl. II bodu 6 novely č. 113/2018 Sb. s § 89b písm. f), potažmo § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona, a představuje speciální úpravu k uvedeným ustanovením. Domnívá se, že gramatické vyjádření uvedeného ustanovení je zcela jednoznačné a dočasné osvobození od poplatkové povinnosti se vztahuje na vypouštění odpadních vod ze všech odlehčovacích komor, nikoli pouze z těch, které chrání stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením. Tento způsob výkladu by dle jejího názoru mohl rovněž korespondovat s úmyslem zákonodárce.

[19] Tato domněnka stěžovatelky však neobstojí v konfrontaci se závěry městského soudu. Při jejich formulaci vycházel městský soud z ustálené judikatury týkající se aplikace výkladových metod. Poukázal mimo jiné na rozsudek ze dne 17. 7. 2024, č. j. 2 As 315/2023-28, v němž se Nejvyšší správní soud věnoval problematice teleologické redukce, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o nástroj, který umožňuje soudům dotvářet právo v situaci, kdy se jazykové vyjádření normy jeví jako jednoznačné, avšak jeho mechanická aplikace nedává smysl, a je tak zjevně v rozporu s úmyslem zákonodárce. Městský soud rovněž zdůraznil, že přechodná ustanovení nelze vykládat izolovaně. K tomu citoval přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38, v němž se kasační soud věnoval významu přechodných ustanovení, přičemž konstatoval jejich akcesorickou povahu ve vztahu k normě, jejíž aplikaci upravují. Své úvahy městský soud opíral rovněž o koncept racionálního zákonodárce, jak byl popsán v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Afs 109/2005-56.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s otázkou výkladu přechodného ustanovení čl. II bodu 6 novely č. 113/2018 Sb., a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a pro stručnost jej v krátkosti shrnuje, neboť jeho úkolem není opakovat jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019-26). Jak městský soud správně uvedl, z důvodové zprávy k novele č. 113/2018 Sb. vyplývá, že tato zavádí novou komplexní úpravu vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor jednotné kanalizace. V tehdejší znění § 89b písm. f) stanovil, že *od poplatku za vypouštění odpadních vod do vod povrchových se osvobozuje vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor jednotné kanalizace podle § 8 odst. 3 písm. g) splňujících technické požadavky pro jejich stavbu a provoz stanovené právním předpisem, kterým se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích*. Je evidentní (i s ohledem na výše zmíněnou judikaturu), že toto ustanovení je provázáno s § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona, který stanovil, že *povolení k nakládání s vodami není třeba k vypuštění odpadních vod z odlehčovacích komor, chránících stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením, do vod povrchových*. Novela č. 113/2018 Sb. tedy výslovně stanovila podmínku, že se musí jednat o odlehčovací komory, které chrání stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením. Z této konstrukce nelze dospět k jinému závěru, než že od poplatků bylo osvobozeno vypouštění odpadních vod pouze z odlehčovacích komor, které (i) chrání stoky jednotné kanalizace před hydraulickým přetížením a (ii) splňují technické požadavky stanovené jiným právním předpisem. Jinými slovy, vypouštění odpadních vod do odlehčovacích komor chránících kanalizační stoky před hydraulickým přetížením nevyžaduje povolení a za určitých okolností může být rovněž osvobozeno od poplatkové povinnosti. Městský soud trefně poukázal na skutečnost, že stěžovatelka o povolení podle § 8 odst. 3 písm. g) vodního zákona požádala, takže není pochyb, že požadavek (i) nesplňovala. V takovém případě je nadále nadbytečné zkoumat, zda pro účely osvobození od poplatků splňovala požadavek (ii).

[21] Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem městského soudu, že přechodné ustanovení nelze vykládat izolovaně. Stanoví sice, že do roku 2022 se od poplatku osvobozuje také vypouštění odpadních vod z odlehčovacích komor, které nesplňují požadavek (ii). Tím však není vyloučena aplikace požadavku (i). Jak bylo uvedeno výše, jestliže tento stěžovatelka nesplňovala, nemělo v jejím případě smysl uvažovat o splnění požadavku (ii), tedy ani o osvobození podle přechodného ustanovení čl. II bodu 6, které se vztahuje právě k tomuto požadavku. Městský soud proto správně konstatoval, že úmyslem zákonodárce bylo poskytnout provozovatelům odlehčovacích komor, jejichž provoz nevyžaduje povolení k nakládání s vodami, tedy splňují požadavek (i), čas, aby tyto uvedli v odpovídající technický stav podle vyhlášky č. 428/2001 Sb., resp. splnili do roku 2022 i požadavek (ii). Lze proto souhlasit i s tím, že při opačném výkladu by se stala úprava § 89b vodního zákona nadbytečnou.

[22] Výše popsané závěry stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nezpochybnila, trvá v zásadě pouze na tom, že gramatický výklad je v posuzovaném případě rovnocenný s výkladem městského soudu, v její prospěch tak měla být aplikována zásada *in dubio pro mitius*.

[23] Ani této argumentaci nelze přisvědčit s ohledem na úvahy městského soudu, které obsáhle popsal v odstavci 48 napadeného rozsudku. Uvedenou zásadu je možné uplatnit pouze za předpokladu, že zde existují dvě srovnatelně uspokojivé výkladové metody (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 As 63/2011-109). To však, s ohledem na výše popsané úvahy ohledně akcesorické povahy přechodných ustanovení, účelu normy v kombinaci s metodou teleologické redukce a principu racionálního zákonodárce, není případ stěžovatelky. Městský soud v souvislosti s problematikou existence rovnocenného výkladu poukázal rovněž na nemožnost použití jazykového výkladu izolovaně, přičemž citoval příslušný rozsudek ze dne 29. 8. 2006, č. j. 5 As 48/2006-75, v němž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že je třeba aplikovat takový výklad, který odpovídá účelu a smyslu normy, nikoli takový, který by vedl k absurdním situacím.

[24] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že obecná argumentace stěžovatelky nemůže obstát v konfrontaci s logickými úvahami městského soudu, které se opírají o pečlivé a racionální zdůvodnění vycházející z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Příslušnou právní otázku tedy posoudil městský soud správně, v důsledku čehož nebyl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Žalovanému, který byl procesně úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu